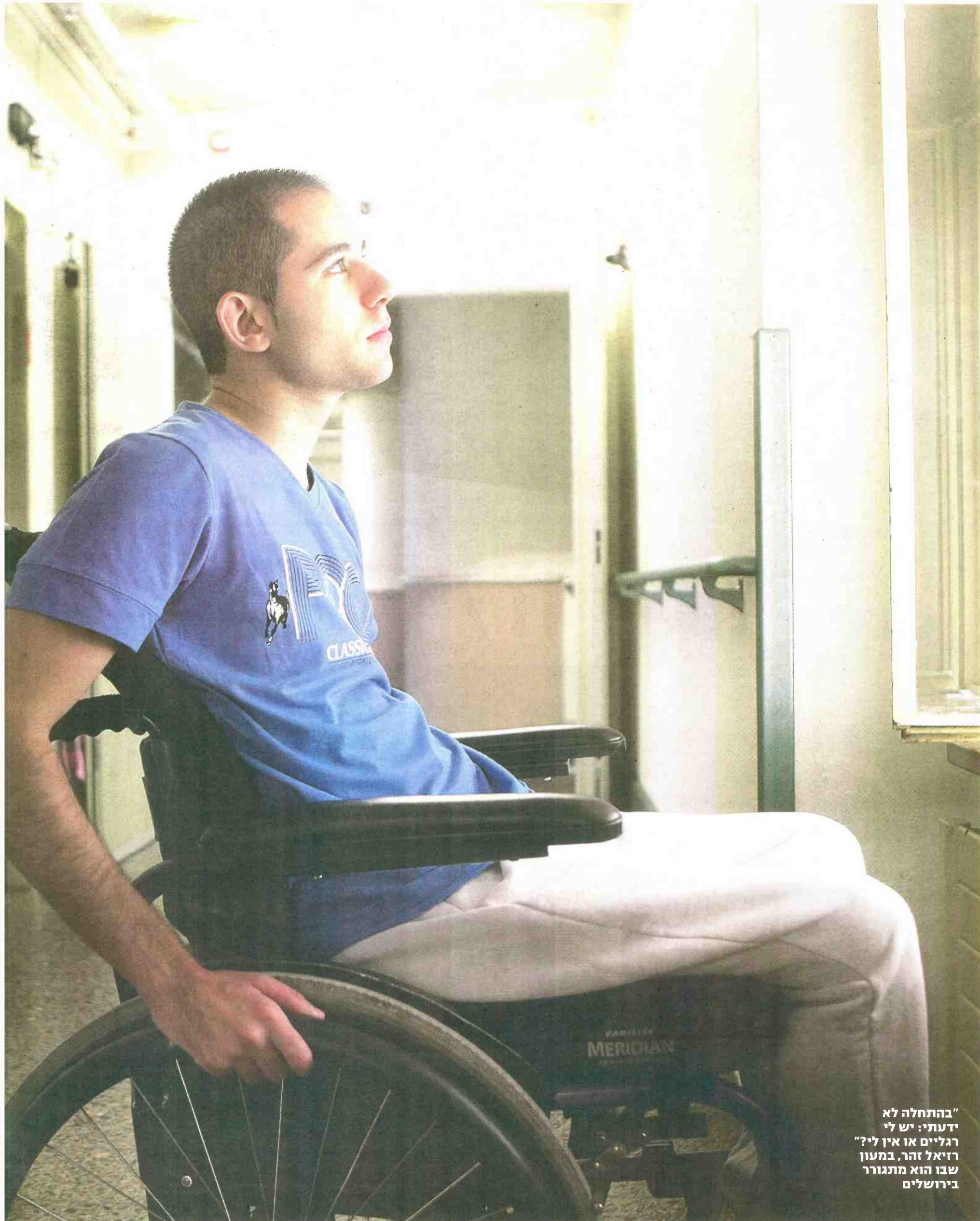

27.26x37.41	1/5	עמוד 26	ידיעות אחרונות - 7 ימים	08/2013	38138344-4
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680					

26 ברנוער: הספר

רזיאל זהר משותק מאז הטבח בברנוער. עכשיו הוא מוציא על זה ספר, ומחפש מישהו לאהוב / אתי אברמוב

רזיאל זהר, שנפצע קשה בטבח בברנוער, לא מחפש נקמה. רק שסוף־סוף תקשיבו לו | 26

"בהתחלה לא ידעתי: יש לי רגליים או אין לי?" רזיאל זהר, במעון שבו הוא מתגורר בירושלים

18.53x27.99	2/5	עמוד 27	7 ימים	08/2013	38138357-8
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680					

אתי אברמוב + צילומים: אלכס קולומויסקי

המשטרה הודיעה כי פיצחה את התעלומה, כתב אישום כבר הוגש, והקהילה מנסה להסתכל קדימה. אבל רזיאל זה, שנפצע קשה בטבח בברנוער, מתקשה לעבור הלאה. למעשה, הוא מתקשה לבצע פעולות בסיסיות הרבה יותר, כמו להתקלח או לעלות לאוטובוס. לאחר ששינה את שמו, הוא מוציא ספר חושפני ששופך אור על אירועי אותו ערב נורא, ומדבר בגילוי לב נדיר על החיים בכיסא גלגלים ועל חלומו הגדול למצוא זוגיות. סיפורו של הנער שיצא לחפש אהבה - וחזר משותק

השורר

לטפל בזה. ניסיתי לעזור לו. כשאני יצאתי מהארון, הוא הציע: 'אם אתה רוצה ללכת לברנוער - אפשר'. הוא חזר על זה כמה פעמים, ואיכשהו קרה שבאותו לילה רציתי. הגענו לשם בתשע וחצי בערב, ובעשר ר"ה הכל קרה".

החיים החדשים של מישקין אכן התחילו באותו לילה של 1 באוגוסט 2009, אבל בכיוון אחר לגמרי ממה שדמיין. מרקדן סלסה הפך לנכה במאה אחוז על כיסא גלגלים, משותק מגובה ידיו ומטה. למרות הרגעים הקשים, מישקין בחר בחיים. הוא השיל מעליו את שמו הישן - רז מישקין, שסימל עבורו סודות וקושיות כמו "מי" ו"קין" - ובחר בעצת יועצי קבלה את שמו החדש: רזיאל - על שם המלאך, וזהר - לסמל את האור בחייו.

בימים אלה יצא לחנויות ספרו "חשוף" (הוצאת אופיר ביכורים), שבו הוא מתאר בגילוי לב את סיפורו של נער מבולבל שאסון גדול נופל עליו, מפיל אותו מרגליו, ובתהליך של בחירה מודעת הוא מפלס את דרכו החוצה, לחיים. "הספר הוא האמת שלי", אומר

"מכתב לגבר שירה בי: עברו שנתיים וקצת מאז שירית בי, והותרת אותי משותק בכיסא גלגלים זמן כה רב. יריתי בעצמי כל כך הרבה פעמים בחיים מרוב אשמה ופגיעות שלא ידעתי לבטא החוצה באופן כזה שיקל עליי. ולו במעט. ורציתי סוף־סוף להשלים עם עצמי. עם מי שאני. רציתי לקבל את עצמי. ובאותה הפעם הראשונה שהגעתי למקום, גם אתה בחרת לבוא" (מתוך הספר "חשוף")

רז מישקין היה בן 19 כאשר הגיע לראשונה למועדון הבר־נוער. רק חודש לפני כן יצא מהארון, רק באותו השבוע שבו קרה הפיגוע הכיר מישהו שאיתו - כך חשב - יתחיל חיים חדשים. "הערב ההוא התחיל אצלי נורא בהיי", הוא מספר, "הכי שמח בעולם, בעננים. באתי עם חבר ילדות. כשהוא סיפר לי שהוא הומו, אמרתי לו: 'תקשיב, אפשר

26.84x33.97	3/5	עמוד 28	ידיעות אחרונות - 7 ימים	08/2013	38138367-9
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680					

"התחלתי מאוחר את גיל ההתבגרות, ואז נפצעתי והרבה חוויות לא חוויתי". לפני הירי

אעמוד מולו, אם אני לא שלם עם עצמי? בהתחלה יצאתי מהארון בפני חברה טובה, ואז בפני האקסית ואז בפני אמא ולאט-לאט מול כולם". מעודר ומפחד מהגילוי החדש על חייו, הלך זהר למועדון ריקודי סלסה. שם, ארבעה ימים בלבד לפני הפיגוע ששינה את חייו, הכיר אהבה ראשונה: בחור מבוגר ממנו בארבע שנים. "הוא בא אליי: 'אתה בקטע של בנים או בנות?' וזה עשה לי משהו רגשי, עורר אותי במקומות שעד אז הייתי כלוא בהם. למרות זאת, עדיין נרתעתי. ביקשתי ממנו: אל תנשק אותי. נפגשנו שוב ביום חמישי ולא קבענו כלום. התחבקנו בידידות ונפרדנו. רציתי להמשיך בקשר וראיתי אותו כגיבור שבא להציל אותי. אחרי הפציעה הבנתי שרק אני יכול להציל את עצמי".

אתם עדיין בקשר?
"הוא גר עכשיו בירושלים, אבל לא, אין לי אליו אותם רגשות. בהתחלה אמרתי: אם הוא אוהב אותי, אז הוא ימשיך לבוא, אבל זה התרחק".

ואם לא היית נפצע?
"חשבתי על זה, ואני מניח שכן, אבל אני גם שמח על התוכנות שיש לי היום. התחלתי מאוחר את גיל ההתבגרות, ואז נפצעתי והרבה חוויות מיניות לא חוויתי, ועכשיו כשאני משורק, זה אומר גם משותק מינית. אחרי הפציעה נורא רציתי שמישהו יחבק אותי, יחזיק לי את היד. היום אני לא צריך שמישהו יעשה את זה כדי שארגיש טוב עם עצמי. אני לא מחפש קטע פיזי באנשים, אלא תקשורת טובה".

"דם, מלא דם, הכל מלא דם, ועוד דם, ודם נוסף, ועוד מריחת דם, ועוד דם, ודם ו... איזה סרט זה, מה זה, חלום? סיוט? אני אקום עכשיו, והכל יהיה כרגיל? אני שוכב שם על רצפת המרפסת והעולם שבחוץ ממשיך להתקיים כרגיל. הידיים זזות, והגוף כולו נע, והנה הצלחת לחמוק, אך הרגליים אינן מקשיבות לי" ("חשוף")

ערב הפיגוע בכרנר התחיל אצל זהר בסעודה רגשית. "אני זוכר שנכנסנו למקום, ולמרות השמחה הייתי די מבוהל. אמרתי לחבר שאני לא רוצה שינשקו אותי. ניר כץ ז"ל בא ודיבר איתי כמה מילים ושוב, נורא נבהלתי. פחדתי שיתחילו איתי, לא הרגשתי בנות. לא ידעתי איפה לשים את עצמי. הכל היה חדש לי. הייתי בהיפר, במתח, אדרנלין. נבוכ. בהתחלה שיהקנו קלפים עם הבנים, אחר כך החבר עלה למעלה, ואני יצאתי לחצר ושיחקתי שחמט עם מישהו. ואז פתאום שמעתי בוס'בוס'בוס. חשבתי שאלה זיקוקים, אבל אנשים אמרו: 'יריות, תברחו!' ואני חשבתי: איפה הם חיים, מה הם מתרגשים מויקוקים?"

"היום קורה לי דבר הפוך: כשאני שומע זיקוקים, אני צריך להזכיר לעצמי שאלו לא יריות. אבל אז, כשראיתי את כולם רצים לדלת וצורחים, אמרתי: 'טוב, אם כולם יוצאים, בוא נצא. בטח יש משהו מעניין בחוץ'. התחלתי ללכת לכיוון הדלת וראיתי מולי משהו לבוש שחור, וזה לא נראה לי הגיוני, אז חייכתי אליו. באותו רגע הוא כנראה ירה בי, אבל לא הרגתי שתי כלום. זה נראה לי כמו חלום. נפלתי ממש ליד הדלת של המקום. עוד שניים-שלושה צעדים והייתי בחוץ".

"אחר כך חשבתי שזה סמלי. הייתי כל כך קרוב לגאולה וכל כך רחוק. שכבתי שם, בהכרה, וניהלתי שיחה עם אלוהים: 'מה, באת לקחת אותי? עשיתי משהו רע? ומשם הגיעו האשמות עצמיות, כי כל הזמן דיכאתי את עצמי, את היצר המיני שלי, ובפעם הראשונה שהעזתי לצאת עם זה החוצה, זה נפל

זהר, 'חיבור לעצמי ומסר חזק החוצה: זה מה שקרה וזה לא אומר שהכל רע. היום אני במקום טוב יותר מבחינה פנימית משהייתי פעם. לאט-לאט אני משלים עם מה שקרה".

זהר, 23, נולד וגדל בכפר-סבא. יש לו אחות בת 14 ואח המשרת כחייל קרבי. אביו אריק הוא מורה לנהיגה, ואמו רחל מחוטטת אלקטרוניקה. השניים התגרשו כשהיה בן עשר. מאז ומעולם, אומר זהר, הבנים משכו אותו הרבה יותר מהבנות, אבל הוא לא העז להתקרב. "בחטיבת הביניים", הוא משחזר, "הסבירו לי שאם אתה נמשך למישהו, זה לא אומר שאתה הומו. שלי כולם יש את זה. גם בתיכון עדיין לא הבנתי מה איתי. אמרו לי: 'אל תשחק בשיעור, אתה נראה הומו', אז כדי להרגיש נוח ניסיתי להציג את עצמי הפוך. בסוף התיכון הייתה לי חברה, אבל זה לא החזיק מעמד ועוד יותר הבהיר לי שאני רוצה משהו אחר".

הוא עמד להתחיל לימודי כימיה במסגרת העתודה, אבל חווה משבר לפני הגיוס לצה"ל, ולבסוף לא התגייס. "כל התיכון התעסקתי בלימודים ובסלסה, ופתאום נהיו לי בעיות ברכיים והפסקתי לרקוד. הרגשתי שאני נתק. הפסקתי לאכול ולשתות". במקביל להיעדר המסגרת ניסה להבין את נטייתו המינית. "באותה תקופה אמרתי לאדם קרוב לי: נראה לי שאני ביסק'סואל, והוא אמר: 'אין מצב', וזה נסגר לי לעוד תשעה חודשים. ניסיתי לתקן את עצמי, אולי זה יעבור. הלכתי למטפלים הוליסטיים, וכולם אומרים שהם יעזרו לי, שהתדר האנרגטי שלך התקלקל. אתה מנסה לזרום איתם ואומר: טוב, אני רוצה להחלים".

יש כמה ארגונים שמסיעים ומייעצים לנערים במצב דומה. למה לא חשבת לפנות אליהם?
"כי נלחמתי בזה. דיכאתי את עצמי מינית. אם היו לי חלומות על בנים, לקחתי אותם קשה. נלחצתי. זה עשה לי רע. להיות הומו זה לא מקובל כמו שחושבים. יותר אנשים יוצאים מהארון מאשר פעם, אבל עדיין יש הרבה שטיגורים בתוך עצמם וכל מה שקורה, בעיקר בתקשורת, עושה אותם עוד יותר סגורים".

למה אתה מתכוון?
"מצעד הגאווה, למשל, הוא נורא פרובוקטיבי. כל התהלוכה היא בשביל התקשורת. זה לא מציג את הקהילה כמו שהיא באמת. מה, אנשים בתחתונים על משאות זו הקהילה? לפני שהבנתי שאני הומו, חשבתי שחשוב שאנשים יהיו מי שהם וייתנו לזה מקום. לא הבנתי שאני מפחד מזה בעצמי. הייתי ילד. אמרתי: 'אני נמשך לגברים, אבל אולי אני לא הומו? ואם אני לא, זה יעבור לבד'. רק כשחלמתי שיהיה לי ילד הומוסקסואל, אמרתי: 'אם יהיה לי ילד כזה, איך אני

"זה החזיר אותי אחורה". הנאשם בירי חגי פליסיאן

25.45x33.32	4/5	29	עמוד	7 ימים	08/2013	38138384-8
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680						

"הייתי צריך לעבור תהליך, והספר הוא התוצאה". הקורבנות ניר כץ וליז טרובישי ז"ל

לא יהיה לי קשר זוגי עם אישה, כי אני לא מסור גל להגיע איתן לאינטימיות. גם עם בנים לקח לי זמן, ואז הגיע הפיגוע. אחריו הייתי רואה שני בנים אוחזים ידיים והייתי שואל את עצמי: רגע, עוד מעט יירו גם בהם? איך לא יורים בהם? לא הצלחתי לנתק את הקשר בין הירי להומאיות. "לקח לי הזמן זמן להיפתח ולבטא קרבה ליד אנשים, כי יש כאלו שלא רואים את זה בעין יפה ופחיתי שיפגעו בי. רק לאחרונה הצלחתי שמישהו ייצור איתי קשר פיזי. מין זה משהו שאני עוד צריך לברר עם עצמי. הייתה לי סיטואציה עם מישהו מבוגר, בן 40, וזה היה סיפור מושך ודוחה כאחד. עד שבסוף פשוט לא רציתי להיות איתו בקשר. היום אני רוצה משהו בן גילי, כי הבנתי שגיל ומקום בחיים הם חשובים מבחינת התפיסה של הקשר. ברור שאם הייתי על שתי רגליים, הייתי יותר אט-רקטיבי, אבל מי שיתחבר אליי היום יתחבר ממקום יותר פשוט ואכפתי, מגובה העיניים".

כשאתה מגיע למקומות, מתלחשים עליך: זה הבחור מהברנוער?
 "לפעמים, עכשיו פחות. הרבה אנשים היו אומרים לי: 'אתה מתוק', 'אתה יפה' ושאלו על הפיגוע. לפעמים זה ביאס אותי והתרחקתי. במי קרים אחרים היה לי דחף חזק לדבר על זה. עכשיו עם הספר, אני פשוט אניר להם לקרוא ודי".

אמא קראה את הספר?
 "עוד לא".
ואבא?
 "קרא במייל ואמר שיש לו פוטנציאל".
נעלבת?
 "לא, להפך".
אתה ילד של אמא?
 "פעם היינו נורא קרובים וגם היום. היא מאוד נעימה, מאוד מכבדת את הספייט שלי. עם האחים אין לי כל כך קשר מאז הפציעה. אחי מאוד סגור. אחותי הייתה קטנה ורווקה היה קשר טוב, אבל לא הייתי בבית כבר שמונה חודשים. אני לא אוהב שכולאים אותי, והבית לא מותאם לנכים".

"אחרי הפציעה... הרגשתי בכל פעם שראיתי זוג בחורים מחזיקים ידיים כאילו יורים בהם. האמת, שלהיות הומו זה סוג של נכות בשביל כל כך הרבה אנשים. הם חושבים שאני פגום בצורה כזאת או אחרת. שיש בי איזה דפק במערכת. שמשוהו השתבש בדרך. שלא הצלחתי ללכת מספיק ישר, ואז, בנוסף לסטיותי, התעקם לי גם עמוד השרדה בדרך" ("חשוף")

לפני כחודשיים, ימים ספורים לפני מצעד הגאווה, פורסם כי החשוד ברצח הוא חגי פליי

הרוחה הממוקם באיזור בירושלים, שם הוא נמצא כבר שנה וחצי.
 לא קל לבקר במחלקה שבה שוהה זהר. למרות הנוף המרהיב הנשקף מהחלונות והניקיון והסדר השוררים במקום, אי אפשר להתעלם ממצבם הנוגע ללב של עשרות המטופלים, כולם ישובים בכיסאות גלגלים. זהר – שכח לחיות במקום הזה מיוזמתו – הוא הריג בנוף. "כנראה אני נמשך למקומות כאלו", הוא מסביר. "זה נותן לי הזדמנות להיות מי שאני. גם אני רוצה שיטפלו בי ברמה כזו או אחרת, שיאהבו אותי, שלא ייתנו לי אתגרים של עבודה או דירה. העולם הרגיל נורא מאיים עליי, ואני מעדיף כרגע את המקום המקבל והעוטה. המעון הוא לא עונש. הוא הרים אותי ותמך בי, והאנשים האלה חוו איתי את כל הדיכאונות והתקופות הכי קשות. זה לא מקום עם אנשים רגילים שמתקשרים רגיל ולומדים ואינטלקטואלים. אבל בסך הכל יש פה תחושה אופטימית. ולי נוח שיש אנשים סביבי, זה נותן לי ביטחון ושלווה".

בכל זאת, לא קל להיות בו.
 "כל מי שנכנס למקום כזה מפחד להיות כזה, להישאר פה כל החיים. כמו שמי שרואה אותי, כואב לו, אבל לא עליי אלא על עצמו. גם אני חוויתי תחושות כאלו. בהתחלה אמרתי: 'אני חולה', ואחר כך, 'אני לא חולה, אני רק בכיסא גלגלים'. אם הייתי אמור למות, כבר הייתי מת".
 זהר מתגורר במעון בחדר זוגי, עם אדם בן 50 לכל אחד הפינה שלו. על מיטתו של זהר פזרות כריות אדומות ומשמחות. על המדף העליון דיי סקים, במדף התחתון טיטולים למבוגרים. זהר לא מתבייש, מרבה על הכל בפתיחות מפתיעה ומעוררת כבוד. "עם הטיטולים לא צריך להיות בלחץ, כן יברח לי, לא יברח לי", הוא מתעקש להסתכל על חצי הכוס המלאה.

ומה עם פקס?
 "גם כאן, אני לא מרגיש כלום. אני מניח שאם ארצה לדיים, זה אפשרי".
יש לך פדר יום?
 "לא. אני קם מתי שאני רוצה. 11:00, 12:00. אוכל באחת, אחר כך מחשב, פייסבוק. יש פה חוגים כמו פיזיותרפיה, אבל אני לא הולך. לא נוח לי בכריכה. אמא באה פעם בשבועיים. יש לי מוזיקה. אני יוצא לפעמים עם החברה מהבית הפתוח בירושלים, שזה הבית של הקהילה ההומו-לסבית בעיר. הם עושים שם מפגשים חברתיים כמו בברנוער, אבל בלי מוזיקה. בהתחלה הייתי לוקח לשם מוניות, היום למרתי לנסוע עם כיסא הגלגלים באוטובוסים וזו הקלה גדולה. יש לי ידידות מבוגרות שנח לי איתן. הן מסוגלות להכיל. יש מישהו במעון, דיירת, שאיתה אני מדבר, ומישהו נכה שהכרתי כשחשבת לעשות שירות לאומי, וגם איתה אני מדבר הרבה".

ומה עם אהבה?
 "לקח הרבה זמן עד שהשלמתי עם עצמי והבנתי שעם כל חיבתי לנשים ועם כל הרצון,

עליי. או למה לא דיכאתי את עצמי יותר? באותן שניות ראיתי את עצמי, למעלה, למטה, אני חי, אני מת, אני רוצה לחיות, יש לי עוד דברים להי ספיק, לא יכול להיות שזה נגמר".

הפיגוע קרה ביום הולדתה של אמו רחל, שמי ספרת: "באותו הזמן שיפצתי את הבית והילדים לא ישנו איתי, אלא אצל קרובים. בבוקר הם התקשרו לשיר לי יום הולדת שמח ומזל טוב, אבל לא ממש ראיתי את רזיאל. אני יודעת שהוא הלך לים ושהציעו לו לבוא ולאכול, אבל הוא אמר שלא צריך, התקלה והלך לברנוער. מאז אותו יום הולדת שלי, שהפך ליום של פיגוע ובכי, אני לא חוגגת באותו היום. תמיד כמה ימים אחרי. קשה לי, למרות שרזיאל בסדר גמור עם זה ואומר שגם הוא נולד באותו יום כמוני, 1 באוגוסט. נולד מחדש".

מיד לאחד הפציעה פונה רזיאל לבית החולים, שם הוכנס לניתוח חירום. על אף מאמצי הרר פאים, תוצאות הירי היו קשות: כדור אחד חדר לכתף וקרע את הריאה, תוך שהוא פוגע בחוליה סיי 7 בעמוד השרדה; הכדור השני חדר לכרכו. זהר נותר משותק כמעט מקו הידיים ומטה. ידו השמאלית מתפקדת היטב, אצבעות ידו הימנית קצת פחות. "התעוררתי למחרת הפיגוע בטיפול נמרץ. נראה לי שאבא היה ליד המיטה שלי. סיפרו לי שדיברתי די הרבה, אבל אני לא זוכר על מה. אחרי כמה ימים הועברתי למחלקת טראומה, שם הייתי שלושה שבועות, עד השיקום הנירולוגי".

מתי הבנת שאתה משותף?
 "בהתחלה לא ירעתי: יש לי רגליים או אין ליי? אחר כך ראיתי אותן, נגעתי בהן, אבל לקח לי הזמן זמן להבין שהרגליים משותקות ושה לכל החיים. אני חושב שהאסימון נפל כשלקחו אותי בכיסא הגלגלים לשיקום. אז הבנתי שזה, אני נכה. במחלקת טראומה הייתי בעולם אחר, מכל המורפיום שנתנו לי ומוזה שכולם באים ועובר לך הזמן. בשיקום צריך לזוז, לפעול על כיסא הגלגלים, וזה לא נתפס כמוזיום עבורי את הרגליים. זה היה הזוי".

אחרי ארבעה חודשים, בדצמבר 2009, שוחרר לבית אמו. האם, שגרה בקומה גבוהה ללא מעלית, שכרה לו דירה קטנה באותו בניין בקומת הקרקע, עם מטפלת. בבקרים הוא הלך לבית לוינשטיין, שם היה צריך ללמוד איך מתנהלים. "ראיתי שם אנשים כמוני, אבל הייתי בעולם משלי. זה היה סיוט. שמוני אותי במקלחת ואמרו לי: 'תתקלח'. ואני אמרתי: 'זה אמיתי?' לא קלטתי שאני לא היחיד בעולם שהוא ככה". שם גם התחיל לכתוב "כתבתי על מישהו שיצאתי איתו", הוא מספר, "על אהבת. ולאט-לאט דברים התעכ לו. זה הוביל אותי למה שהפך בהמשך לספר. את רובו כתבתי בדירה. לא ישנתי, רק כתבתי. פתאום כל הדברים יצאו, בשצף. צורך נורא גדול להתבטא, לבטא, להוציא, לפרוק. יש קטע עים שהשמטתי שהיו יותר מרכאים, הספר גם ככה קשה ולא רציתי יותר מדי להכביד. האמת היא שנורא קיוויתי שאני אתחיל את הספר והוא ייגמר בזה שאני עומד על הרגליים, והתבאסתי כשה לא קרה. זה נראה לי מאוד עצוב. אבל קיבלתי את זה שככה זה צריך להיות".

"פעם הייתי רוקד, זו, עומד בכוחות עצמי. הייתי עצמאי... עכשיו אני שוכב במיטה כמו חצי פגור ומתפלל שמשוהו יקרה. מסתובב על כיסא גלגלים מטופש בתחושת ייאוש ומסכנות ומייחל לרגע שכל הסיוט הזה ייגמר כבר" ("חשוף")

החיבור עם המטפלת לא החזיק מעמד, וכי מקומה בא מטפל גבר. גם איתו לא הסתדר, ואז ביקש זהר לגור במעון לנכים של משרד

"היום, כשאני שומע זיקוקים, אני צריך להזכיר לעצמי שאלו לא יריות. אבל אז, כשראיתי את כולם רצים לדלת וצורחים, אמרתי: טוב, אם כולם יוצאים, בוא נצא. בטח יש משהו מעניין בחוץ. נפלתי ממש ליד הדלת של המקום. עוד שני צעדים והייתי בחוץ"

"לא ישנתי, רק כתבתי. פתאום כל הדברים יצאו, בשצף. צורך נורא גדול להתבטא, לבטא, להוציא, לפרוק. יש קטעים שהשמטתי שהיו יותר מדכאים, הספר גם ככה קשה ולא רציתי יותר מדי להכביד. האמת היא שנורא קיוויתי שאני אתחיל את הספר והוא ייגמר בזה שאני עומד על הרגליים"

22.98x34.14	5/5	30	עמוד	7 ימים	08/2013	38138402-9
28680 - אופיר ביכורים הוצאה לאו -						

"אני מניח שאם ארצה ילדים, זה אפשרי". למטה: עטיפת הספר "חשוק" (הוצאת אופיר ביכורים)

סיאן. במשטרה מאמינים כי הירי בוצע כנראה על כך שקרוב משפחתו ניהל לכאורה קשר מיני עם מנהל הברנוער, שאול גנון. "את שאול פגשתי במחלקת טראומה", מש' חזר זהר. "הוא בא אליי, אמר שכואב לו על כל הסיפור, היה מאוד אבהי. הוא הביא לי מעדן או ליווה אותי לבריכה בשיקום. המצ' חיק הוא שדווקא שאול יעץ לי לא ללכת עם אנשים שלא יכולים להכיל אותי ולהתמודד עם הפציעה. 'תשים לב עם מי אתה נמצא', הוא אמר, ובעצם כיוון אותי למקום יותר אמיתי בקשרים. בסוף הקשר איתו נותק, כי הקשר נותק עם כולם. הרגשתי שהכל סוג של מעמסה. רציתי למצוא את עצמי. לא להיתפס אל העבר. הרגשתי שאף אחד לא מסוגל להיות שם בשבילי, למרות שרצו וניסו. אני זוכר שלפני הפציעה הגדרתי לעצמי: בחודש אוגוסט אני מוצא חברים. איכשהו בדרך מעוותת זה התגשם, כי אחרי הפציעה באו לבית החולים המון אנשים ונהיו לי הרבה חברים. פתאום לא הייתי לבד והיה כף, יכולתי להגיד את השטויות הכי מפגרות בעולם ואנשים צחקו".

מה הרגשת כשהוגש כתב אישום נגד מי שתשוד בירי?

"בהתחלה היה לי קשה עם זה, זה החזיר אותי אחורה בלופים. הייתי מתוסכל, רציתי להוציא את הכאב וכל העיתונאים התקשרו ורצו תגובה. לא יכולתי. הערפתי לא לזרוק את הכאב בצורה לא מעובדת בעיתון. היום, כבר אין בי כעס או מקום של שיפוטיות. באופן כללי הבנתי שמה שקרה היה צריך לקרות. לכל מצב יש משמעות, גם אם לא ניתן לראות אותה בזמן אמת".

אני לא מבינה. אין בך כעס?

"מעולם לא כעסתי על היורה, כעסתי יותר על היקום. הייתי מסתכל על השמיים ואומר: למה לירות בך? הרגשתי שהיריות באו מלמעלה. לא ראיתי את זה כאילו היורה ירה בי, אלא כאילו היריות באו ממקור עלום. כאיזשהו מקום זה גם נכון. בן אדם שיוורה באדם אחר, אין לו ערך לחיים, אין לו אהבה בלב. זה בור בחיים. אני לא מעניין אותו. הוא לא בא אליי ספ' ציפית. היו לי את הפחדים והסיסטים שלי בעקבות המקרה, אבל הם עברו עוד לפני המעצרים בפרשה".

מה היית אומר לאדם שמואשם כי ירה בך לכאורה, אם היית פוגש אותו?

"אני לא פוסל פגישה. זה צריך לבוא ממנו. אם הוא ירצה להבר איתי, אז סבבה. אני לא אבוא אליו, לא אשפוט אותו. אין לי מה להגיד לו. הוא לא האישיר".

איזה עונש מגיע לדעתך ליוורה?

"העונש שלו צריך לבוא מבפנים, כמו השינוי. אני לא יכול לשנות אותו ולא אף אחד אחר. לא הייתי רוצה שהוא יבוא אליי ואני אגיד לו: תראה מה עשית. אני לא רוצה שיחליף לי חיתול או שילווח אותי בחיים החדשים. בהתחלה כאב לי על עצמי, אבל לא חשבת על נקמה".

מה הרגשת כשאחיו של הגי פליסיאן, החשוד בירי, נפל מקומה תשיעית ונהרג?

"בגלל שלמדתי קבלה אני מבין שהכל מדויק וככה כנ' ראה היה צריך להיות".

אתה בקשר עם משפחות ההרוגים?

"הייתי בקשר עם אילה, אחות של ליו טרובישי. לדעתי היה לה קשה להכיל ולהתקדם הלאה, ולכן היא באה לבית החולים לתמוך בי. היא רצתה לעזור למי

"מעולם לא כעסתי על היורה, כעסתי יותר על היקום. הייתי מסתכל על השמיים ואומר: למה לירות בך? בן אדם אחר, אין לו ערך לחיים, אין לו אהבה בלב. זה בור בחיים. אני לא מעניין אותו. הוא לא בא אליי ספציפית. אני לא פוסל פגישה עם הנאשם בירי"

שהו. שנינו חוינו את אותו אירוע ברמות אחרות. ברור שאני לא יכול להתיימר שאני יודע איך זה לאבד אחות. היום הקשר פחות הרוק, אבל היא עדיין בלבי. אני לא יודע מה המשפחה שלי הייתה מרגישה אם הייתי מת. עם כל הקושי והבעיות, אני חושב שהם מעדיפים אותי בחיים".

יש לך קשר עם יונתן בוקס, שנפצע קשה אף הוא?

"בקושי. בהתחלה נקשרתי להרבה אנשים מהפיגוע, אחר כך הבנתי שזה שהיינו יחד באותו פיגוע, לא אומר שאני יכול להיות חבר שלהם. בנקודת הזמן הראשונה יש שר תפות גורל, אחר כך לא. בעצרת הראשונה אחרי הפיגוע דיברתי מהלב. אמרתי שעב' רתי תהליך של מוות. כאב לאנשים לשמוע את זה, ואז הטוקבקיסטים כתבו שהנאום שלי היה אומלל. אחר כך כבר לא הלכתי. הרגשתי שאין לי מה להגיד. הייתי צריך לעבור תהליך, והספר הוא התוצאה".

עברת מאז בברנוער?

"הייתי שם כמה פעמים, כן, והיה קשה. הסתכלתי על הרצפה שנפצתי עליה ונ' כנסתי לסרטים. בפעם הראי' שונה שהגעתי זה היה כרי להוכיח לעצמי שאלוהים לא עשה את זה כדי להרוג אותי. זה היה שלושה חודשים לאחר הירי, כשעוד הייתי מאושפז בבית החולים. הברנוער נורא טעון עבורי - אני הומי, אני מצהיר על זה, וכפעם הראשור נה שאני בא לגלות את עצמי, אני מקבל כדור. כאילו, לא

מגיע לי להיות מי שאני? "הביקור במקום הציף בי המון דברים, כמו להבין שכבר לא אכנס לשם כמו שני' כנסתי אז, וזה לפגוש את עצמי במקום הכי פגיע שיש, אבל זה היה חשוב לי. פעם חש' בתי שהעולם הוא מקום אפל, אבל כשנא' תי לברנוער שוב, זה האיר לי את השיקום. אמרתי: אני בא להוכיח לעצמי שאלוהים לא עשה מה שעשה כדי להתעלל בי. העולם הוא מקום טוב. הנה, לא ירו בי שוב. סוף-סוף ניתקתי את הקשר בין עונש מאלוהים על מי שאני לברנוער".

איך אתה מדמיין את חיך בעוד עשור? זה צוחק. "אני לא מצליח לדמיין אותם בעוד שנה. כל בוקר אני קם ולא קולט שאני בכלל חי. לקח לי המון זמן להשלים עם זה, לעכל שהחיים באמת קורים. בהת' חלה נראה שכל יום הוא היום האחרון, שכל יום אתה יכול ללכת, ואז אתה רואה שה' חיים ממשיכים ויש מחר ומחרתיים, וכל פעם שאתה קם ורואה את כיסא הגלגלים אתה מבין שאתה בסרט אחר מזה שהיית בו עד עכשיו. ואלה החיים שלך עכשיו, זו המציאות. אני עדיין לא תופס את זה שהמסכתי לחיות. יכולתי למות שם, זה לא היה רחוק ולא ברור מאליו שאני חי. במצב אחר יכולתי לגמור כמו שני הצ' עירים שנהרגו שם. אבל אני חי והסיפור שלי צריך להישמע. כשאנשים שומעים הומואים, הם חושבים פלסטית, פלקטית. הם לא רואים את האנושיות שמאחורי הרברים, את הרומנטיקה, את האהבה, את הרגשות. בין הומו לסטרייט זה אותו דבר. הם לא רואים את הלב. מה שהייתי רוצה שיראו זה את הרגש".

